

BERKA ATTILA

ANÓMIA

(regényrészlet)

4.

– Örülök, hogy megvártál.
– Megbeszéltük, nem? Sőt most leülsz, és elmondod, hogy mit akarsz tőlem.

– Ááá, nem úgy van az! Mindjárt megyünk ünnepelni!
– Megyünk? Kik? Hova?
– Hát mi meg a színészek! Premier volt ma, nem?

Bólintottam egyet, felálltam. Belül meg ujjongtam.

– És mikor jönnek?
– Percek kérdése. Addig igyunk valamit, gyere!

Alig húztuk le, ott voltak.
Ő is.

– Drágáim, ez itt Hús úr, ő is velünk tart.

Mosolyogtam, köszöntem, köszöntek, mosolyogtak.
Ő is.

Nagy lendülettel löktük be a Záróra ajtaját.
Leültünk, én a dramaturg baljára, a színésznő a jobbára, tehát éppen szemben.
Most mi lesz, mi jön.

– Drágáim, kérjeteK, rendeljeteK, én megyek a pezsgőért. – A dramaturg felém fordult. – Te gyere velem, most tudunk négy-szemkőzt beszélgetni.

Na, végre már! Igaz, így csúszik az ismerkedés, de gyorsan lezavarom ezt a fontoskodó majmot, aztán jöhet a lényeg.

A pulthoz léptünk, a dramaturg kikérte a bekészített pezsgőket és nekünk két szilvát, hogy megeredjen a nyelvünk.

- Hogy tiszta gondolataink legyenek! Egészségedre!
- Egészségedre!

Felültünk a bárskékre, a pultoslány kiment az asztalhoz, vitte a pezsgőt, felveszi a rendelést, úgyhogy mi végre rátérhetünk a lényegre.

– Te, valami rendező vagy efféle nem kéne, hogy itt legyen? Vagy te ennyire fontos vagy, a legfontosabb? Mert akkor nagyon tudsz valamit. – Gondoltam, provokálom egy kicsit, persze durvább következmények nélkül, hiszen ez már az új életem.

– Na, szerintem ezzel most ne foglalkozzunk. Csak hosszan tudnám elmesélni, de annyi időnk nincs, és téged se érdekel annyira.

Ez igaz.

Néztem, ahogy a másik pultoslány csapolja a söröket, és vártam. Eldöntöttem, nem sürgetem, nem nógatom a dramaturgot, mondja, ahogy mondja. És egyszerre furcsa érzés kerített hatalmába. Sőt ez így pontatlan, mert amit éreztem, nem volt annyira furcsa, mint amennyire az időzítés, hogy éppen itt és most.

Óvatosan körbekémleltem a helyiségben. Gyanús meg nem gyanús arcok és mozdulatok itt meg ott. Ugyan, ugyan már, az egésznek semmi értelme. Ez nem az a hely vagy helyzet, ahol vagy amikor indokolt lenne.

Habár talán épp az benne a bosszantó, hogy általában nem indokolt.

– Micsoda siker, jaj, de jó! – A dramaturg zökkentett vissza. – Nem merem róla álmodni se, hogy így bejön ez a darab.

– Ilyen színésznővel könnyű! – mondtam, hogy én is mondjak valamit, pedig nem szeretem az ilyes mondatokat.

És azonmód kezdett is szétáradni bennem az undor. Nem, nekem ehhez itt, ehhez az egészhez nincs közöm. Sejttem, mit akartam volna, de tudom, hogy itt nincs helyem.

– Szerintem te fogod megváltani a világot – szólalt meg váratlanul a dramaturg. Rám is mosolygott, a hátamat is megveregette. – Te leszel, öregem, a következő nagy dobás.

– Te most miről beszélsz? – Csak az a tényérbemászó feje ne lenne.

– Hogyhogy miről? Rólad meg a karrieredről, meg erről a kurva állóvízről, amit te szépen fel fogsz kavarni, de úgy tényleg nagyon.

Jó volt röhögni, ittunk is rá egyet. Kettőt.

5.

– A határontúli magyar nőknek jól felismerhető, az anyaországaiaktól eltérő, jellegzetes illatuk van.

– Hogy mi van?

– Az erdélyi lányok illata sűrű és mély, a felvidéki csajok hűvösek és szelesek, a vajdaságiak vadak és édesek.

– És mi van a kárpátaljaiakkal? Vagy az osztrákiába szakadtakkal? Meg vannak még itt-ott páran.

– Őket nem tudom.

– Ejnye-ejnye, professzor úr, akkor ez nem egy reprezentatív kutatás eredménye.

– Ezt nem is állítottam.

– Hát pedig nagyon úgy kezdted.

– Na, mindegy, a lényeg a lényeg, hogy az orrnak, szemnek és a fülnek is jólesik, amikor megjelennek, sőt elérhető közelségbe kerülnek, hát még amikor kézzel foghatóvá válnak, na.

– Hehe, ezt előre megírtad és betanultad?

– Igen, ez nagyon úgy hangzott.

– Pedig nem. Csak most állt bennem össze. Tudjátok, akivel most össze vagyok gabalyodva, ez a színésznő, ez...

– Állj! Ha nem haragszol, én a biztonság kedvéért előbb rendelnék még egy kört.

– ...ez...ez egy zentai lány...

– Megyek, Bőr, segíték.

Az én drága barátaim.

– Figyelj, Hús, te is tudod, hogy időnként kurva fárasztó ez a sok magyarázásod.

– Persze, tudom. Naná, hogy tudom. De az öröm megosztva az igazi, én meg most örülök nagyon, és nyilván veletek akarom megosztani.

– Na persze.

Hogy ez a nő mindent tud.

És hogy ezt már a legelső közös reggeli ébredéskor el kellett ismernem.

– Zavarba hoztál, Zoé, be kell vallanom, sőt azt hiszem, meg is aláztál – mondtam neki, ahogy a konyhába léptem, ő meg épp töltötte ki a kávéját. Csak egy pillanatra nézett rám, és ettől a nézéstől nem lettem jobban, pedig kedves volt még a hangja is.

– Én csak jót akartam. Olyan megkapó voltál, olyan drága. Annyira akartad.

– Hát pedig nem tudtam, mit akarok, azt se tudtam, ki vagyok. – Lerogytam a székre, becukroztam a kávémat, kevergettem-kavargattam. – Csak azt éreztem, hogy vonzol magadhoz, akár a mágnes, de nem voltam méltó hozzád. Jogosan győztél le. Leborulok előtted.

– Hagyd ezt a butaságot. Különben is úgy döntöttem, kapsz tőlem időt, mert tetszel nekem. – Olyan gyönyörűen nevetett, hogy el se hittem. Aztán mellém lépett, sőt a szemembe nézett. – Ráadásul, ha jól tudom, hamarosan együtt is fogunk dolgozni.

Eddig is forgott kicsit a világ, de most leejtettem a kávécsészét. A nadrágzsebemből kivettem egy papír zsebkendőt és lehajoltam, hogy feltöröljem, de azzal a lendülettel vissza is ültem inkább, és mélyeket lélegeztem. Közben derengeni kezdett a tegnapi estéről, hogy mintha még az elején az a majomarcú magyarózott volna az állóvíz felkavarásáról, eh, de most ne tovább, majd később, ha jobban leszek.

– Te most maradj nyugton, majd én megcsinálom.

És tényleg. Le voltam nyugözve. De még nem volt vége, ráadásul boldogságillata volt, ahogy közelhajolt hozzám.

– Azt hiszem, szerencsés ember vagy te, talán ez is tetszik benned. Hogy a legjobbkor toppantál be az életembe.

Merthogy éppen élete álma teljesült, megkapta Drakula grófnő szerepét, vagyis a főszerepet egy összeurópai nagyjátékfilmben.

Eddig se voltam a helyzet magaslatán, most viszont úgy éreztem, szét fogok esni. Önvédelemből talán el is aludtam, de szinte a következő pillanatban már ébredhettem is fel Zoé üvöltözésére, mert hogy merek én elaludni az ő legboldogabb napján, amikor épp az előbb mondta, hogy tetszem neki, úgyhogy azonnal szedjem össze magam, a kurva életbe, ha vele akarok lenni, ha vele akarok most menni a városba, de különben nélküle, így nem is maradhatnék a lakásában!

Nehezen értettem meg, hogy nem álmodom, de igyekeztem a lehető leggyorsabban menetkész állapotba kerülni.

6.

Zoé kimondta az utolsó mondatot – „Menjünk” – és váratlanul tényleg elindult. Előresétált a színpad széléig, végignézett a meglepett közönségen, majd beleüvöltött az arcukba:

– Ébresztő, hé! Ébredjetek fel, én felszólítalak benneteket, nem, nem, könyörgök nektek, hogy ébredjetek fel! Mert ha nem, úgy rohadjatok meg, dögöljete meg!

Leült.

– Jól érzitek magatokat? Kellemesen szórakoztok? Megtisztít és felemel benneteket a nemes művészet? Az igényes színház? Igen? Megkapjátok a pénzetekért, amit akartok, ami jár? Igen?!

Felállt.

– Pedig minden mindegy. Úgyhogy inkább csak ébredjete fel. Csak ébredjete fel. Vagy dögöljete meg.

És kisétált.

Talán tényleg csak az első napsugarak megjelenésekor szólaltunk meg.

– Tudod, azt hiszem, itt a vége. – Zoé hangja olyan szép volt, hogy fájt. – A filmet még megcsinálom, ha nem dobnak ki belőle, aztán befejeztem. Megvolt minden, amit akartam, nincs tovább.

– Azt értem, hogy most ezt érzed, de mit akarsz csinálni utána?

– Nem tudom. Talán gyerekeket szülsz nekem.

Lemerevedtem. Persze észrevette.

– Te szégyellsz engem, ugye? – kérdezte azonnal, és ez már egy másik hangja volt. Nem épp a kedvencem. Tudtam, menteni kell a menthetőt.

– Ez meg milyen hülye kérdés, drágám?

– Én csak egy ostoba szerb kurva vagyok, igaz? Mit akarok én itt, igaz?!

– Szerintem ezt most hagyd abba.

– És miért? Hm? Miért?!

– Hát mert semmi értelme, és ezt te is nagyon jól tudod. Olyan sikered van, hogy az beszarás, az egész ország meg legalább a fél világ a lábaid előtt hever, te meg csak azért, mert rossz passzban vagy, borítanál mindent?

– De ha nekem ehhez van kedvem.

– De ne legyen! Senkinek nem könnyű az élete, viszont aki meg ekkora tehetség, egy ekkora zseni, annak kötelességei vannak. – Ej, de kurva okos lettem.

– És ha én csak annyit akarok, hogy szeress, és hogy én szerhesselek?

Zavarodottan néztem rá. Megsimogatta az arcomat és megcsókolt. És bár eddig sem volt túl messze, jött, csúszott, kúszott és bújt, egyre bújt, egészen hozzám, fejét a nyakamba fúrta, aztán egyszer csak azt éreztem, hogy megharap, megint harap és szívja a nyakam. Azt hittem, beszarok.

– Bazmeg, mit csinálsz?!

– Azt hittem, tetszeni fog.

Mintha hirtelen mindent értettem volna.

– De ne rajtam gyakoroljál már, hé! – És már löktem is le magamról, sőt fel is ugrottam. – Te normális vagy?!

– Miért, te az vagy?

– Lehet, hogy nem, de hogy te durvábban vagy hülye, az tuti.

– Ne legyél már ilyen, ne legyél már!

– Én ne legyek? Rendben. Majd beszélünk, szevasz!

Mire az utcára értem, letelefonáltam, hova kell mennem be-
rúgni.

Bazmeg, nem vagyok próbababa. Rajtam ne gyakoroljon sen-
ki, még Zoé se!

Értem én, hogy minden szerepébe beledöglük, mert minden
részletet tökéletesre akar csiszolni, de azért legyen már valami
határ.

A franc egye meg, Zoé.

Alig bírtam tartani magam, szinte az egész arcomat a falnak
nyomtam, hogy ne hugyozzak a csésze mellé. Legalább a csempe
jó hideg volt. És, persze, most csörög a telefon, a kurva anyját!

– Mivaaan?

– Én vagyok az. – A dramaturg volt, akinek elvileg neve is
van, talán Dávid, csak én mindig elfelejtem, pedig talán mindig
mondja.

– Mi van?

– Zoé meghalt.

– Hogy mi van?

– Zoé meghalt. Kiugrott az ablakon.

– Te most szopatsz, bazmeg?!

De nem. Már a csörgés pillanatában sejtettem, hogy valami
nagy baj van. Ilyenkor ugyanis csak akkor csörög a telefon, ha
baj van.

Mármint velem.

Merthogy velem tényleg valami kurva nagy baj van, az most
már egymilliószázezer meg egy százalék.